U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 2. 2017, čj. 30 A 123/2016-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Dne 13. 5. 2016 žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kterého se měl dopustit žalovaný. Nezákonný zásah dle stěžovatele spočíval v porušení jeho práva na zákonného soudce. Krajský soud vyzval stěžovatele k úhradě soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Stěžovatel na výzvu reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků, ke které přiložil vlastní prohlášení o majetkových poměrech. Krajský soud vyhodnotil prohlášení jako neurčité a neúplné, a proto stěžovatele dalším usnesením vyzval k doložení v tomto usnesení vyjmenovaných rozhodných skutečností. Poté, co stěžovatel své podání doplnil, krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků, neboť neunesl důkazní břemeno týkající se prokázání nedostatečnosti prostředků. V usnesení citovaném v záhlaví tohoto rozhodnutí proto krajský soud výrokem I. zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a výrokem II. zamítl žádost o ustanovení zástupce.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil celou řadu tvrzení, kterými označuje jednotlivé úvahy krajského soudu za nesprávné. Upozorňuje na to, že soudce sečetl mzdu a dávku v hmotné nouzi, nezohlednil ale fakt, že tato dávka může být kdykoliv odejmuta či změněna její výše, což se nakonec stalo. Navíc mzda a státní dávky se nevyplácí ve stejném čase, a proto je soud nemohl sčítat. Stěžovatel poukazuje rovněž na to, že dle právního řádu nejsou od soudních poplatků osvobozeny jen osoby s příjmy pod úrovní životního minima, ale též osoby s nedostatkem prostředků. Tou stěžovatel bez pochyby je. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že měl dokládat nedostatečnost příjmů, dle jeho názoru měl pouze uvést jejich výši. Postoj soudu vůči jeho žádosti označuje za šikanózní.

[3] NSS dovodil, že stěžovatel zneužil právo podat kasační stížnost.

[4] Z obsahu vyžádaného spisu krajského soudu je možno konstatovat, že stěžovatel od počátku řízení nesměřuje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Stěžovatel se na soudy dlouhodobě obrací množstvím podání, včetně žádostí o osvobození od soudních poplatků, která mají formální i obsahové vady, přestože byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání (například, že všechny své důvody, pro které žádá o osvobození od soudních poplatků, musí náležitě doložit, viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2014, čj. 7 Aps 10/2012-20). I přesto je činí nesprávně a následně odmítá adekvátně reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění vad předložených podání. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž by naprostá většina z nich mohla obsahově přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[5] Soudy, včetně NSS, které jsou ústavně povolané k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. NSS si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje toto právo, však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky *zneužití práva*, které NSS vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[6] NSS pro dokreslení dodává, že v jeho evidenci je vedeno ke dnešnímu dni cca 1400 spisů, v nichž žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl zdejší soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. takto usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012).

[7] V tomto řízení projednávaná kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřípustný. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. NSS zdůrazňuje výjimečnost nynějšího postupu, který je však opodstatněn naprosto výjimečnými okolnostmi, za kterých stěžovatel již po léta přistupuje k soudnímu řízení správnímu.

pokračování

[8] Kasační stížnost byla proto dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnuta.

[9] Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu